

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/25/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117221539
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117221539.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, P.O. BOX 41, IČO: 47 233 516 proti žalovanej P. O., bytom F., A. XXX, o zaplatenie 1.744,45 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 18Csp/258/2017-27 zo dňa 4. októbra 2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. a III. **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovaná **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.252,39 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.252,39 eur od 12.08.2015 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 43,6 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 232 ods. 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, § 44 ods. 2, § 52 ods. 1 až 4, § 517 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1.744,45 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.744,45 eur od 12.08.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná dňa 18.12.2014 požiadala žiadosťou č. 8500097393 žalobcu o poskytnutie revolvingového úveru vo výške (úverovom limite) 1.500 eur, pričom uviedla, že úver bude splácať v 42 mesačných splátkach po 47,43 eur. Informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá) je 81,99 eur. Celková čiastka, ktorú musí za poskytnutie úveru zaplatiť bola stanovená na sumu 2.142,06 eur. Predpokladaná RPMN za úver bola stanovená vo výške 26,17 %, ročná úroková sadzba úveru 18,08 % a priemerná RPMN za úver 36,30 %. Podľa žiadosti žalovaná žiadala o poskytnutie revolvingu vo výške 1.500 eur, pričom celková čiastka splatná dlžníkom predstavovala sumu 2.142,06 eur. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu bola určená vo výške 26,17 %, ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 18,08 % a poplatok za poskytnutie revolvingu v sume 150 eur. Dňa 19.12.2014 prijal žalobca predmetnú žiadosť s tým, že úver poskytne vo výške 1.500 eur, pričom predmetný úver bude žalovaná ako žiadateľka splácať v 42 mesačných splátkach po 47,43 eur. Informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa

dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá) je 81,99 eur. Celková suma splatná žalovaným tak predstavovala výšku 2.142,06 eur, RPMN za úver bola určená vo výške 25,52 %, ročná úroková sadzba za úver vo výške 18,08 % a priemernú RPMN za úver vo výške 36,30 %. Revolving poskytol v sume 1.500 eur s výškou celkovej čiastky splatnej žalovanou v sume 2.142,06 eur. Predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu stanovil vo výške 25,52 %. Ročnú úrokovú sadzbu revolvingu ponechal vo výške 18,08 % a poplatok za poskytnutie revolvingu určil vo výške 150 eur. Žalobca sa od žiadosti žalovanej pri prijímaní jej žiadosti odchýlil v hodnote RPMN úveru (hodnota RPMN úveru uvedená v bode 5 žiadosti je 26,17 % pričom v bode 6 žiadosti už figuruje výška 25,52 %). V zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka podmienkou vzniku zmluvy je to, aby návrh na jej uzavretie bol prijatý v celom rozsahu bez akýchkoľvek zmien a výhrad. V danom prípade súd bod 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru posúdil ako návrh na uzavretie zmluvy a bod 6 predmetnej žiadosti za odpoveď na návrh. Keďže v bode 6 predmetnej žiadosti došlo k modifikácii údajov RPMN, došlo v zmysle vyššie uvedeného k odmietnutiu pôvodného návrhu žalovanej a k vzniku nového návrhu. Súd vyhodnotil žiadosť žalovanej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalobca súdu hodnoverným spôsobom nepreukázal, že k uzavretiu zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru zákonom predpísaným spôsobom došlo, a preto má súd za to, že predmetná zmluva nebola uzavretá v písomnej forme. Následkom nedodržania písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, t. j. žalobca nemá nárok na žiadne úroky ani poplatky. Žalobca poskytol žalovanej úver v celkovej výške 1.500 eur, pričom ako sám žalobca tvrdil, žalovaná uhradila sumu 247,61 eur. Keďže žalovaná žalobcovi poskytnutý úver v celom rozsahu neuhradila, uložil súd žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.252,39 eur, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 1.500 eur a splatenou časťou úveru vo výške 247,61 eur ($1.500 \text{ eur} - 247,61 \text{ eur} = 1.252,39 \text{ eur}$) a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že aj keby prijal záver, že zmluva bola dojednaná písomne, táto neobsahuje všetky podstatné náležitosti tak, ako to predpokladá ustanovenie § 9 ods. 2 zákona, a to predovšetkým konečnú splatnosť úveru (§ 9 ods. 2 písm. f)). V dôsledku absencie tejto náležitosti možno takisto predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, pričom rovnako by sa dospelo k záveru o povinnosti žalovanej uhradiť žalobcovi sumu 1.252,39 eur. Nie je dostačujúce, ak údaj o konečnej splatnosti úveru obsahuje oznámenie o schválení úveru. Priamo zo zmluvných dojednaní totiž vyplýva, že žiadosť sa stáva zmluvou, keď je podpísaná oboma zmluvnými stranami. Preto je viac než nevyhnutné, aby všetky podstatné náležitosti predpísané zákonom obsahovala priamo zmluva. Oznámenie o schválení úveru je listina, ktorá je vyhotovovaná a zasielaná spotrebiteľovi až po uzavretí zmluvy, a preto je neprípustné, aby toto oznámenie obsahovalo ďalšie náležitosti, ktoré zmluva neobsahuje. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.252,39 eur od 12.08.2015 do zaplatenia. V predmetnej veci mala každá strana úspech čiastočný (žalobca mal úspech vo výške 71,8 %, žalovaná vo výške 28,2 %, rozdiel ich vzájomných úspechov predstavuje 43,6 %). Žalobca bol v konaní úspešnejší, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 43,6 %, pričom o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Žalobca svojím odvolaním podaným včas napadol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Namietal, že RPMN úveru je možné určiť až po jeho schválení. Táto hodnota je v bode 6 uvedená presne. V prípade, ak by zo strany veriteľa nedošlo k „zmene“ RPMN, t.j. žalobca by do akceptácie návrhu uviedol údaj totožný s údajom uvedeným v návrhu, práve takýto postup by bol v rozpore so zákonom, nakoľko by nespĺňal zákonnú požiadavku, keď by hodnota RPMN v takom prípade nebola vypočítaná, ale dohodnutá. Žalobca poukázal na obdobné právne závery vyjadrené Krajským súdom v Trenčíne v uznesení č.k. 5Co/839/2015. Žalobca ďalej popiera závery o bezúročnosti a bez poplatkovosti poskytnutého úveru, pretože sú v rozpore so zákonom a povinnosťou súdu vykladať vnútroštátne právo v súlade s úniijným právom. V tejto súvislosti poukázal na konanie pred Súdny dvorom Európskej únie vo veci C-42/15 a uviedol, že treba skúmať, či tá ktorá náležitosť (aj keby v zmluve nebola uvedená, čo pre prípad zmluvného vzťahu sporových strán ďalej popiera) ešte neznamená, že úver je bezúročný. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa. Pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru, je dôležité uviesť aj to, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úniijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôžu byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je

spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Túto skutočnosť potvrdila aj zmena zákona č. 129/2010 Z.z. od 01.05.2018. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Tieto okolnosti súd prvej inštancie vo svojich záveroch absolútne nezohľadňuje. Žalobca na záver navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že žalobe v uvedenej časti vyhovie a žalovaného zaviazne k náhrade trov konania žalobcu v celom rozsahu.

3. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej len "CSP") a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku II. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd tak rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napadnutý nebol a preto je v tejto časti právoplatný a prieskumom odvolacieho súdu nedotknutý.

5. Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“) právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

6. Podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

7. Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

8. Podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

9. Odvolací súd v prvom rade konštatuje, že sa nestotožňuje so záverom ku ktorému dospel súd prvej inštancie, a to že nedošlo k písomnému uzavretiu Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500097393 zo dňa 19.12.2014 (ďalej len „Zmluva“) z dôvodu, že Zmluvu ako prvá podpísala žalovaná, ktorá v bode 5 Zmluvy vyplnila údaje o požadovanom revolvingovom úvere, podala teda podľa súdu prvej inštancie návrh na uzatvorenie Zmluvy, ktorý však podľa súdu prvej inštancie zo strany žalobcu nebol v celom rozsahu akceptovaný, pretože v bode 6 Zmluvy - "údaje o schválenom revolvingovom úvere", bol údaj o RPMN odlišný ako v bode 5 a teda žalobca podľa súdu prvej inštancie v skutočnosti v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka návrh žalovanej na uzatvorenie Zmluvy odmietol a naopak predložil žalovanej nový návrh na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere, ktorý žalovaná neakceptovala. Za právne irelevantnú pre otázku riadneho uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi účastníkmi konania považuje odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, skutočnosť, že žalobca pri prijatí návrhu žalovanej na uzatvorenie zmluvy mal dopísať do údajov o schválenom úvere /bod 6. Žiadosti/zmluvy/ údaj o RPMN úveru odlišný ako bol uvedený v bode 5. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedená skutočnosť neznamena, že žalobca prijal návrh žalovanej na uzatvorenie zmluvy so zmenami, čo by v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenalo, že žalobca odmietol návrh žalovanej na uzatvorenie zmluvy, adresoval jej nový návrh, ktorý však potom nebol žalovanou prijatý a preto hodnoverným spôsobom nebolo preukázané, že k uzavretiu zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru zákonom predpísaným spôsobom došlo, a preto predmetná zmluva nebola uzavretá v písomnej forme. Hodnota RPMN úveru nie je náležitou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom

úvere dojednali na výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie.

10. Na druhej strane súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že Zmluva neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) a síce dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, z dôvodu ktorého je v zmysle § 11 potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Tieto závery súdu prvej inštancie považuje odvolací súd po preskúmaní veci za správne. Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí okrem iného obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/. Pre prípad absencie týchto náležitostí, zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov /§ 11 ods. 1 písm. b)/. Zmluva o úvere, ktorú strany uzatvorili, údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahuje. Pokiaľ žalobca v konaní poukázal na skutočnosť, že takýto údaj obsahujú čl. 4 bod 4.5 zmluvného dojednania, ktoré sú súčasťou zmluvy, toto sa nezakladá na pravde. Samotná zmluva uzatvorená medzi stranami v podstate zahŕňa vždy dve zmluvy, jednak zmluvu o úvere, ktorou sa žalobca zaviazal žalovanej poskytnúť úver do sumy 1500,- eur a žalovaná sa čerpaný úver zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 47,43 eur, kde sa žiadny údaj o termíne konečnej splatnosti úveru neuvádza. Potom je tu ešte, popri tzv. klasickom úvere, aj ďalšia zmluva o revolvingovom úvere, podľa ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej revolvingový úver vo výške ďalších 1500,- eur, za splnenia dojednaných podmienok. Z dokazovania vykonaného v spore súdom prvej inštancie potom vyplýva, že medzi stranami sporu došlo len k poskytnutiu a čerpaniu tzv. klasického úveru a nie ďalších revolvingových úverov. Ustanovenia zmluvných dojednaní, na ktoré žalovaný v konaní poukazoval sa pritom týkajú len revolvingových úverov a aj samotný čl. 4 je nazvaný "Revolving", ktorý ale žalobca žalovanej neposkytol a žalovaná ho nečerpala. Tieto ustanovenia zmluvných dojednaní teda nič nemenia na závere, že Zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

11. Na uvedenom závere nič nemení ani Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Oznámenie veriteľa o schválení úveru nemožno považovať za odstránenie prípadných nedostatkov v obsahu zmluvy. Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi je jednostranný právny úkon žalobcu, pričom Zmluva je podpísaná tak veriteľom ako dlžníkom, teda právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve ako dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov. Predmetné oznámenie má len charakter informácie veriteľa o schválenom spotrebiteľskom úvere adresovanej dlžníkovi a nie je súčasťou návrhu alebo akceptácie návrhu zo strany navrhovateľa, teda nie je súčasťou Zmluvy z dôvodu, že táto bola uzatvorená skôr v súlade s čl. 13 Zmluvy riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami.

12. Rovnako na závere, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru nič nemení ani to, že termín konečnej splatnosti úveru možno odvodiť od ďalších údajov zmluvy, konkrétne od splatnosti splátok úveru a počtu splátok úveru. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon teda striktné, jasné, zrozumiteľné a bez pochyb vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere. V tomto prípade samotná zmluva neobsahuje údaj konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín. Nie je prípustné, aby si spotrebiteľ musel údaj o termíne konečnej splatnosti úveru sám odvodzovať od iných zmluvných údajov. Takýto postup by neslúžil ochrane spotrebiteľa, pre ktorú zákon náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovil.

13. Pokiaľ ide o posúdenie tejto náležitosti v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú strany uzatvorili, tu odvolací súd vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroóvej. Podľa odvolacieho súdu však ani eurokonformným výkladom Smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorý poskytol vo svojom vyššie uvedenom rozhodnutí Súdny dvor, nemožno prelomiť úplne jasné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. o bezúročnosti úveru v prípade neuvedenia termínu konečnej

splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/. Zákonodarca v tomto ustanovení jasne deklaroval požiadavku na uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase uzatvorenia zmluvy stranami sporu platný a účinný. Keďže v zmluve absentuje uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ako požaduje vnútroštátna zákonná úprava, tento nedostatok spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Aj z predmetného rozhodnutia Súdneho dvora je zrejmé, že Smernica č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu a Slovenská republika pri implementácii Smernice do zákona č. 129/2010 Z.z. povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila, pretože nesmela zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Uvedený konflikt medzi Smernicou č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zákonom č. 129/2010 Z.z. však nie je možné riešiť priamou aplikáciou predmetnej smernice. Jednalo by sa o tzv. priamy účinok smernice. Otázka priameho účinku smerníc, konkrétne podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia, je riešený v ustálenej judikatúre Súdneho dvora EÚ. V zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci a priamy účinok smerníc je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. Uvedené právne závery Súdny dvor EÚ potvrdil vo viacerých svojich rozhodnutiach /napríklad rozsudok z 26. februára 1986 vo veci Marshall, rozsudok zo dňa 05. októbra 2004 vo veci Pfeiffer, C-397/01 až C-403/01/. V danom prípade tak priama aplikácia dotknutej smernice na vzťah medzi žalovanou ako spotrebiteľom a žalobcom ako dodávateľom nie je možná.

14. Ďalšou otázkou je, či do úvahy neprichádza tzv. nepriamy účinok smerníc, ktorý spočíva v eurokonformnom výklade dotknutého vnútroštátneho práva, ktorý sleduje dosiahnutie účelu, cieľa smernice. Nepriamy účinok smerníc má však vždy svoj rozsah a svoje medze, ktoré sa nachádzajú v rozsahu a medziach vnútroštátnych metód výkladu práva. Súdny dvor EÚ potom ešte sám stanovil medze, ktoré súladný výklad má, hoci by sa opieral o uznanú vnútroštátnu metódu. V rozhodnutí vo veci Adeneler, C-212/04 /rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. júla 2006/ uviedol, že "povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva (pozri analogicky rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, body 44 a 47)". Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v časti určenia termínu konečnej splatnosti úveru, nie je výklad týchto zákonných ustanovení podľa záverov rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroovej možný. Takýto výklad by bol výkladom práva contra legem a v podstate by viedol k nahradeniu vnútroštátneho práva predmetnou Smernicou. V konečnom dôsledku by sa tak jednalo o výklad porušujúci všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

15. Odvolací súd preto dospel k záveru, že ani rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroovej na správnosti výkladu a aplikácie zákona č. 129/2010 Z.z. ako ho predostrel v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie nič nezmenilo.

16. Súd prvej inštancie preto správne, v súlade s vykonaným dokazovaním, uzavrel, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená stranami sporu neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Túto skutočnosť potom súd prvej inštancie správne právne posúdil a dospel k správne záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru čerpaného žalovanou od žalobcu a vychádzajúc z toho, že žalobca poskytol žalovanej plnenie vo výške 1500,- eur a žalovaná doposiaľ zaplatila 247,61 eur, je povinnosťou žalovanej zaplatiť žalobcovi 1.252,39 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.252,39 eur od 12.08.2015 do zaplatenia /§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z./, pričom vo zvyšnej časti žalobu správne zamietol (výrok II.)

17. Odvolací súd nezistil ani pochybenie na strane súdu prvej inštancie vo vzťahu k rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania (výrok III.), pokiaľ žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti

žalovanej v rozsahu 43,60 % z dôvodu rozdielu jeho úspechu (71,8 %) a úspechu žalovanej (28,20 %) vo veci a to v súlade s § 255 ods. 2 CSP.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. a III. v konečnom dôsledku ako vecne správny potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcovi, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal. Nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanej vznikli v odvolacom konaní trovy, odvolací súd jej nárok na ich náhradu nepriznal (pozri Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. 2. 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).